

Curierul Misionar

Anul XXIII

București, Octombrie 1944

Nr. 1

Un prim cuvânt

A ajutat Bunul Dumnezeu ca din nou să putem pune la îndemâna credincioșilor așteptători ai celei de-a doua veniri a Domnului Isus Hristos publicația aceasta care de decenii a fost multora stâlp și călăuză.

Ca un izvor ale cărui ape nu au avut loc de esire așa s'au strâns laolaltă toate câte ar fi fost de spus și de comunicat în timpul de când glasul acestui „Curier Misionar“ a trebuit să fie oprit. Multe se îndeamnă între ele și vor să afle, care mai întâi, posibilitatea de exprimare; dar, toate la rândul lor.

În aceste rânduri e o datorie de a preamări pe Bunul Dumnezeu care a lucrat în toate împrejurările „cu mână tare și cu braț înalt“, care a găsit o cale de ieșire și care în cele mai grele timpuri a ajutat pe copiii Săi prin Duhul Său cel Sfânt întărindu-i și învățându-i să fie îndelung răbdători. El a găsit de cuviință să ne treacă printr'un cuptor de curățire, și bine a fost așa. El ne-a trecut printr'o școală în care am înțeles că numai El domnește în cer și pe pământ. El a adevărit cuvântul: „Și iată Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului“.

„Iubirea lui Dumnezeu pentru Biserica Sa este nemărginită. Grija Lui față de moștenirea Sa este neîncetată. El nu îngăduie ca asupra Bisericii Sale să vină vreun necaz dacă acesta nu este cu totul necesar pentru curățirea ei, pentru binele ei actual și viitor. El vrea să-și curețe Biserica așa cum a curățit templul la începutul și sfârșitul lucrării Sale pe pământ. Tot ceace aduce El asupra Bisericii ca încercare și greutate, vine pentru ca poporul Lui să poată câștiga o evlavie mai adâncă și mai multă tărie pentru a duce biruințele crucii în toate părțile lumii. El are pentru toți, o lucrare de făcut“. *Mărt. Vol. II, pag. 247, ed. rom.. Isa. 51, 7. 8.*

Bisericii lui Dumnezeu îi stă înainte o lucrare

nobilă de îndeplinit. La aceasta ne cheamă Duhul Sfânt. Mai întâi o curățire și o convertire personală cu naștere din nou și apoi ajutorarea semenilor.

„Ucenicii nu trebuie să aștepte ca oamenii să vină la ei. Ei trebuie să meargă la oameni, căutând cu râvnă pe păcătoși așa cum un păstor caută stăruitor oaia pierdută...“

„Dând... îndrumări ucenicilor Săi, Hristos a zis: „Voi veți primi o putere, când se va cobori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului“... Însărcinarea aceasta e valabilă și pentru noi. Astăzi ca și pe vremuri, trebuie să fie înălțat, înaintea acelor cari sunt fără Dumnezeu și fără nădejde în lumea aceasta, un Mântuitor crucificat și înviat. Domnul are nevoie de păstori, învățători și evangheliști. Servii lui trebuie să vestească din poartă în poartă solia mântuirii.

„Solia aceasta nu trebuie vestită în cuvinte nepăsătoare și lipsite de viață, ci în cuvinte clare, hotărâte și mișcătoare. Sute de oameni așteaptă avertizarea de salvare a vieții lor. Lumea are nevoie de a vedea în creștin o dovadă a puterii creștinismului... Oameni bogați sau săraci, de sus sau de jos strigă după lumină...“

... Toți cei rânduiți să aibă viață în Hristos sunt rânduiți și să lucreze pentru salvarea semenilor lor... Nu toți pot să ocupe acelaș loc, dar pentru fiecare este câte un loc și câte o lucrare. Toți aceia asupra cărora s'au revărsat binecuvântările lui Dumnezeu trebuie să răspundă la această prin servicii și fapte: fiecare dar să fie folosit la propășirea împărăției lui Dumnezeu“. *Mărt. Vol. II, p. 9. 10. ed. rom.*

La aceasta ne cheamă

Curierul Misionar.

Casele de Rugăciuni

„Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor! Sufletul meu suspină de dor după curțile Domnului, inima mea și carnea mea strigă către Dumnezeu cel viu! Până și pasărea își găsește o casă acolo, și rândunica un cuib unde își pune puii... Ah, altarele Tale, Doamne al oștirilor, Impăratul meu și Dumnezeuul meu. Ferice de cei ce locuiesc în casa Ta căci ei tot mai pot să te laude“.

Aceste cuvinte dau pe față sentimentele unui credincios când este silit de împrejurări să stea departe de locașul de închinare al lui Dumnezeu. Deabia acum, într'o așa situație, Psalmistul își dădea seama cât este de dureros să fie departe de locul de închinăciune, unde altă dată putea proslăvi pe bunul Dumnezeu, în adunare mare, împreună cu ceilalți credincioși. Multe amintiri s'au perindat probabil prin mintea lui și multe întrebări și-a pus. Nu era acesta templul Domnului, unde El rânduisese să locuiască numele Lui și unde oamenii trebuia să învețe cunoștința de Dumnezeu? Nu era aci locul unde ei puteau mărturisi păcatele lor, aducând jertfe de ispășire pentru ele? Pentru ce îngăduise Dumnezeu ca templul să fie distrus și poporul Său să fie împrăștiat? Tată atâtea întrebări însemnate care puteau frământa mintea și inima omului lui Dumnezeu.

Față de împrejurările prin care am trecut cam aceleași au fost și sunt și sentimentele noastre ca copii ai lui Dumnezeu. Anii din urmă au fost pentru noi grei și plini de încercări, dar din toate ne-a scăpat Bunul Dumnezeu. Să fie Numele Lui binecuvântat! Fiecare dintre noi ne-am putea exprima împreună cu Psalmistul: „Binecuvintează suflute pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui“. Experiențele prin care am trecut ne-au apropiat tot mai mult de Dumnezeu, și s'au dovedit că toate „lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Lui“.

Minunate au fost căile Lui cu fiecare dintre noi, deși de multe ori nu le-am înțeles, și providențial a lucrat El cu casele noastre de rugăciune în ultimul timp. Acest lucru l-am văzut în timpul bombardamentelor aeriene ce au venit asupra orașului București. Putem spune, spre mărirea Domnului, că niciunul din locașurile noastre de închinare n'a fost distrus de bombe. Deși fusesse închise și sigilate, dar păstrarea lor prin intervenția dumnezeiască constituie cea mai elocventă predică pentru vecinii noștri. Ceeace n'au

putut face Adventiștii, a lucrat Dumnezeu deși pe căi în totul deosebite.

Cartierul Grant, unde se află una din casele noastre de rugăciune, a fost încercat greu, a avut de trecut prin mai multe bombardamente aeriene. Capela noastră este prevăzută cu un adăpost și aci, vecinii noștri veneau să se adăpostească și cu multă evlavie luau parte la rugăciunile ce se înălțau către Dumnezeu. Mai înainte urau și vorbeau de rău pe credincioșii noștri și casa lor de rugăciune, dar în momentele de groază, când omul se simte vinovat în fața unui Dumnezeu sfânt și drept, care vede toate și cele mai ascunse ale omului, ei simțeau că locul cel mai sigur de adăpost este locașul de rugăciune al Adventiștilor.

Unele persoane înfierate în răutatea lor ziceau mai înainte că ar trebui să se dea foc casei de rugăciune, căci ei nu puteau suporta nici cântările și nici rugăciunile. Când însă focul mâniei lui Dumnezeu a venit asupra cartierului, cu multă umilință luau și ei parte la rugăciunea ce se înalță în adăpost și ziceau: „Mai roagă-te Domnule predicator să ne scape Dumnezeu“. Casa de rugăciune a rămas teafără, alegându-se numai cu câteva geamuri sparte. O persoană care venise altădată în curte să insulte pe Adventiști spunând că sunt rățaciți, jidani, în timpul bombardamentului se interesa de țaria clădirii și a adăpostului. I s'a răspuns că Domnul este adăpostul cel mai sigur și deci în El să ne punem toată încrederea. Această persoană a mărturisit în urma unui bombardament, că a văzut cum venea de sus o bombă drept spre casa de rugăciune, dar la o distanță oarecare deasupra, bomba a luat altă direcție, ea și cum ar fi fost îndepărtată de cineva. Acelaș lucru l-a mai mărturisit și un alt vecin a cărui casă a scăpat. Locatarii celor câteva case cari au scăpat de bombardament mărturisesc că bunul Dumnezeu le-a salvat casele pentru că au fost aproape de biserică Adventiștilor.

Cel mai teribil bombardament aerian în cartierul Grant și alte cartiere ale capitalei a fost cel dela 7 Mai, însoțit de mii și mii de bombe explosive și incendiare. Mii de oameni și-au găsit moartea și mii de case au fost distruse. Dela distanță se părea că arde Sodoma. Scriitorul acestor rânduri în acea seară a vizitat, împreună cu alte persoane, un cartier care ardea. Era ceva sinistru! Pe străzi, oamenii scosese de prin case tot ce putuse salva din foc. Se auzea șgomotul produs de incendiu și trosnetul caselor și

al acoperișurilor cari se prăbușeau. Nimeni nu era în stare să le stingă. Atunci mi-au venit în minte cele spuse de serva Domnului: „Incendii vor izbucni în toate părțile și nici o sforțare omenească nu va fi în stare să le stingă. Palatele pământului vor fi șterse și distruse de furia flăcărilor“. *„Timpul și Lucrarea“*, p. 5. 6. Cu adevărat, noi putem pune degetul pe această profecie dată acum 54 ani și putem exclama: „Ochii noștri au văzut împlinirea ei!

În după amiaza zilei de 7 Mai, după bombardamentul cel mare, unul dintre conlucrătorii noștri a vizitat casa de rugăciune din Grant. De jur împrejur, tot cartierul era o mare de flăcări. Oamenii erau îngroziiți de cele petrecute. Bărbați, femei și copii alergau buimăciți cu câte ceva ce mai putuse salva dela foc. Asupra casei de rugăciune, în curte și lângă temelie în stradă au căzut peste zece bombe incendiare. Una singură a trecut prin acoperiș dar n'a luat foc; altele au căzut jos de pe acoperiș, așa că locașul de închinare a rămas să dea mărturie mai departe pentru Dumnezeu. Dumnezeu ascultase rugăciunile credincioșilor cari se rugau în adăpost, sub clădire și trimisese îngerii Săi să aperse locașul de închinare. Vecinii, ale căror case ardeau, au venit cu bagaje și cu copii, au intrat în curte și alții chiar prin locuințele fraților și în camera copiilor. Ei spuneau speriați: „Aici este loc sfânt, Dumnezeu ne va scăpa și pe noi în casa de rugăciune. Aceasta este casa lui Dumnezeu. Doamne scapă-ne!“ Toată noaptea au rămas acolo și a doua zi. Câteva familii sinistrate mai locuiesc și astăzi acolo.

Aceiași vecini cari altă dată vorbeau de rău și batjocoreau pe cei ce se închinau acolo, acum se simțeau și ei la loc mai sigur în casa de rugă-

ciune a Adventiștilor. Acestea sunt sentimentele oamenilor când sunt cercetați de judecățile lui Dumnezeu. Se adeverește ce spune cuvântul lui Dumnezeu: „Omul Te laudă chiar și în mânia lui când te îmbraci cu toată urgia Ta“. Ps. 76, 10.

Intr'una din zile, când s'au mai liniștit lucrurile, stam de vorbă cu câțiva vecini. „Să mulțumim lui Dumnezeu că ne-a scăpat vieața“ spuneam unui grup de femei, din apropiere. „Da domnule, Dumnezeu ne-a scăpat pe noi și casele noastre pentru această casă de rugăciune“. Spunând aceste cuvinte arăta cu degetul spre locașul de închinare, care rămăsese să dea mărturie despre purtarea de grije a lui Dumnezeu. „N'avem cuvinte să mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ajutorul Lui“, zise o altă femeie. „Când se deschide casa de rugăciune să venim și noi?“

Să fie binecuvântat numele Domnului căci El ne-a ascultat rugăciunile, ne-a salvat vieața și a păstrat locașurile de închinare. Aici ne vom aduna, ne vom mărturisi păcatele și ne vom consacra Domnului și-L vom căuta din toată inima, rugându-L, să reverse ploaia cea târzie a Duhului Sfânt, asupra bisericii Sale, care să ne pregătească să putem trece cu bine prin ultimele evenimente ce urmează să vină pe pământ.

Casele de rugăciune, unele s'au deschis, cele încă închise urmează să se deschidă. Cum să intrăm în ele. Cum să ne comportăm în ele? Trebuie să recunoaștem că în trecut am făcut multe greșeli. Domnul să ne ajute să le prețuim mai bine și să ne comportăm în ele ca în prezența lui Dumnezeu.

„Binecuvintează suflete pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui“.

M. Manca

Marile evenimente de azi și cum stăm noi înaintea lor

Dumnezeu a îngăduit, să vină peste țara noastră și peste orașul nostru — odată cu războiul — primejdii, cari ne fac să ne temem, că s'ar putea să ne pierdem avutul și vieața. În asemenea împrejurări — nu pentru filozofare, ci pentru ca sufletul nostru să găsească un răspuns mulțumitor în momentele supreme — se pune pentru fiecare din noi întrebarea :

1. Ce să credem noi despre aceste primejdii ?
2. Care să fie atitudinea și așteptarea noastră înaintea lui Dumnezeu, sub amenințarea lor ?

Cuvântul lui Dumnezeu din Sfintele Scripturi ne vorbește clar în privința aceasta, ca să știm

tot ce să credem despre noi și despre evenimentele din jurul nostru. Un prim serviciu—deci—pe care ni-l fac aceste evenimente grele, este, de a îndrepta atenția noastră către Sfintele Scripturi, către Cartea Înțelepciunii supreme, care să ne învețe taina acestor evenimente, pe cari nu le mai putem domina, — ci ele ne stăpânesc și ne terorizează, chiar.

Dumnezeu este, Carele le-a făcut și le face toate.

Scripturile ne spun, că nu sunt doi sau mai mulți Dumnezei, cari să lucreze în univers pe lume; ci este numai un singur Dum

prin puterea, și cu știrea și controlul Căruia se face totul: și binele și răul.

Dăm aici câteva citate din Biblie, cari confirmă aceste spuse:

„Iată, zice Domnul: Eu întocmesc lumina și creez întunecul; Eu fac pacea (propășirea, bunul mers a toate) și Eu creez răul (restrîștea, nenorocirea): Eu, Domnul, fac toate acestea“. Isaia 45, 7.

„Și se întâmplă, oare, o nenorocire într-o cetate, fără să o fi făcut Domnul?“ Amos 3, 6.

„Căci cine zice, să se facă, fără ca Domnul să fi poruncit? Au răul și binele nu ies din gura Celui Precămint?“ Plângeri 3, 37-38.

Scriptura ne spune mai mult de atât, și anume: Nu numai că Domnul le face toate, atunci când ele au loc; dar El chiar le prezice, prin Profetii Săi, mai dinainte, ca să se știe, când vor veni ele pe lume, și în legătură cu ce cauze.

„Căci Domnul Dumnezeu nu face nimic, fără să descopere taina Sa slujitorilor Săi, Profetilor“. Amos 3, 7.

„Și Dumnezeu zise: Au ascunde-voiu Eu de Abraam, cece voesc să fac.“ Fac. 18, 17.

Face Dumnezeu și răul?

Este adevărat, pe cum stă scris, că: „Dumnezeu nu poate să fie isbit de rele;“ căci „De sus, dela Păintele luminilor, se coboară toată darca cea bună și tot darul cel bun;“ iar „la El nu este schimbare, sau umbră de mutare;“ așa că dela Dumnezeu nu poate veni decât binele. Iacob 1, 13, 17.

Pentru ce se spune atunci, că tot Dumnezeu a creat și răul, și că tot El aduce nenorocirile?

Spre a înțelege bine acestea, trebuie să luăm aminte, că primul cuvânt care spune, că Dumnezeu face și răul, este spus prin Profetul Isaia, în vorbirea profetică despre Ciru. Prin acele cuvinte profetice extraordinar de minunate, Dumnezeu a prezis cu aproape 150 de ani mai înainte, că avea să vină un rege numit Ciru, sau Core, care — cu putere dela Dumnezeu — va cuprinde Babilonul și va libera din robie pe poporul lui Dumnezeu, ajutând și la zidirea templului, care fusese dărâmat de Nebucodonosor.

Despre Ciru cel prezis în chip atât de minunat, Dumnezeu spunea de mult în cuvintele profetice din Isaia 45:

„Tu să Mă cunoști, că Eu, Domnul, Sunt Dumnezeul lui Israel...“

Te-am chemat pe numele tău; Te-am numit, deși nu M'ai cunoscut. Eu sunt Domnul, și alt Dumnezeu nu este. Afară de Mine nu este alt Dumnezeu. Eu te-am încins, deși tu nu M'ai cunoscut. Ca să cunoască toți dela răsăritul soarelui și dela apus, că afară de Mine nu este nimeni. Eu sunt Iehova, și nu este altul:

Eu sunt Cel ce face lumina și creează întune-

recul, Cel ce face pacea și creează răul, Eu, Iehova, fac toate acestea“. Isaia 45, 3—7.

Iată, dar, în ce legătură de idei au fost spuse toate!

Potrivit profetiei acesteia, avea să vină pe lume un rege mare, numit Ciru. El, din nașterea și din neamul lui, avea să se pomenească în necunoaștere de Dumnezeu Cel adevărat. Dar el avea să tie unculta aleasă a lui Dumnezeu, ca să facă voia lui Dumnezeu cu Babilonul, doborînd această împărăție, liberând pe poporul lui Dumnezeu din robia Babilonului și contribuind și la rezidirea Ierusalimului și a templului. Dar tocmai pentru ca să poată face el toată această lucrare până la capăt, — Ciru trebuia să ajungă să cunoască pe Dumnezeu, pe Dumnezeul Cel adevărat. Notați, de câte ori se repetă în cuvântul profetic din Isaia expresia privitoare la cunoașterea de Dumnezeu. „Ca să cunoști tu... ca să cunoască toți, dela răsărit și dela apus, că afară de Mine nu este alt Dumnezeu“.

Din naștere și după legea lui strămoșească, Ciru — ca Pers — se pomenește cu credința Persilor, potrivit căreia ei credeau, că universul și lumea sunt conduse de două zeități cu puteri cam egale: zeul binelui și zeul răului, în veșnică luptă între dânsii, și biruind când unul, când altul.

Această credință — deși veche și păgână — e împărtășită în lumea creștină de azi de către mulți, cari nu au nici idee de Dumnezeu și de Evanghelie. Și tocmai oameni, cari nu au cunoscut niciodată frumusețile, adevărul și înălțimea credinței creștine, — în loc să se îndrepte spre Scripturile înțelepciunii marelui și bunului Dumnezeu — s'au apucat să desgroape azi învățăturile lui Zoroastru, sau Zaratustra, cel care a învățat pe Persi, să creadă în existența a două zeități egale, în permanentă luptă una cu alta.

Ba mi-a fost dat, în viața mea, într'un cerc de zece sau doisprezece teologi, în Germania, să am neplăcerea de a auzi, cu ce tărie susțineau, că așa a fost și așa va fi pe vecie viața pe lumea aceasta: o continuă luptă între rău și între bine, reprezentanții religiei nefăcând decât lucrarea unor îngrijitori de bolnavi, cari pun ca-tăplasmă pacienților, ca să nu mai simtă durerile boalei. — La această susținere, eu am răspuns: „Pentru aceea lumea nu se mai vindecă niciodată. Dar eu mulțumesc lui Dumnezeu, că eu cred în vindecarea personală a fiecăruia în viața de acum, prin puterea Marelui Medic — Domnul Hristos; și cred în vindecarea generală a lumii întregi, la a doua Sa venire, când va distruge pentru totdeauna răul din lume și din univers, așa cum stă scris:

„Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cup-tor. Atunci toți cei mândri și toți făcătorii de rele vor fi ca miriștea: ziua care vine îi va a-

prinde, zice Domnul Dumnezeu, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură.

Dar pentru voi, cari vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele dreptății, și vindecarea va fi sub aripile Sale. Mal. 4, 1. 2.

Da! Creștinii buni cunoscători ai Evangheliei nu trăiesc cu temerea credinței dualiste, a unei veșnici lupte între bine și rău; ei trăiesc cu temerea de Dumnezeu, și cu încrederea în Domnul Hristos, Care „poate să mintuiască cu desăvârșire pe cei cari se apropie printr' Insul de Dumnezeu“. Ebrei 7, 25. De aceea, ei se străduiesc mereu să facă voia lui Dumnezeu „pe cum în cer, așa și pe pământ“, nesperiindu-se de împotriviri și rugându-se așa cum ne-a învățat Domnul să zicem în „Tatăl nostru“, „Și ne izbăvește de cel rău!“ și urmând și sfatul Apostolului Iuda, care zice:

„Dar voi, iubitorilor, clădindu-vă pe credința voastră prea sfântă, și rugându-vă în spiritul sfânt, păstrați-vă în iubirea lui Dumnezeu, așteptând mila Domnului nostru Isus Hristos, spre viața veșnică“. „Iar Celui Care poate să vă păzească pe voi fără greșală și să vă prezinte înaintea mării lui desăvârșiți în veselie, Unicului Dumnezeu, Mântuitorul nostru prin Isus Hristos, Domnul nostru, Lui mărire, mărie, tărie și stăpânire mai înainte de tot veacul, și acum și în toate veacurile! Amin!“ Iuda 20, 24.

Tochmai din cauză că Cîru avea să se nască și să crească în această religie dualistă, tochmai de aceea bunul Dumnezeu i-a lăsat mai dinainte vorbă prin acelas Profet, care a profetizat despre Cîru, ca acesta să stie, că nu există doi zei cu puteri egale, unul al binelui și altul al răului; ci există un singur Dumnezeu — Dumnezeul binelui, cu a Cărui știință, îngăduință și putere se face și binele și răul.

Din cel rău iese răul

E bine să se știe clar în privința aceasta, că „Dună cum zice vechiul cuvânt: Din cel rău iese răul“. 1 Sam. 24, 13. Incepătorul răului este satana, Satana reprezintă principiul răutății în univers și pe lumea aceasta.

Dar satana nu este un zeu, și încă de puteri egale cu Dumnezeu. Satana nu există prin el însuși, ci el a fost creat de Dumnezeu. El este o simplă creatură. Și satana a fost creat nu numai bun, dar ca să fie și să rămăie cea mai perfectă dintre ființele create de Dumnezeu: Heruvim acoperitor, Lucifer, purtător de lumină.

Satana, răscolându-se împotriva lui Dumnezeu, împotriva dreptății, împotriva binelui și a victurii în armonie cu voia lui Dumnezeu și cu legile Sale, prin aceasta, el nu a creat nimic nou pe pământ, ci numai a stricat cele create de Dum-

nezeu: căci s'a stricat pe sine și a stricat și a dus la ruină pe toți ceice au ascultat de el.

În această stare de răutate ajungând satana, Dumnezeu l-a răbdat și l-a tolerat pe el și lucrarea lui, pentru ca faptele lui să se arate până la urmă, și să tragă de partea sa pe toți cei cari au plăcere de rele, căroro li s'a urit cu binele și sunt liberi de a părăsi pe Dumnezeu, de a părăsi ascultarea de El și de legile Sale, și să se unească cu satana în faptele lui de răutate și răsccoală.

Când face răul, satana aduce dela el numai răutatea de a face toate tot contra voinței lui Dumnezeu, și altfel de cum este drept și bine. Dar el nu aduce dela el o înțelepciune și o putere proprie. În privința aceasta, și lui satana i se poate pune cu drept întrebarea: „Ce ai tu, ce nu ți-a fost dat?“

Așa dar: satana a fost creat de Dumnezeu; Dumnezeu i-a dat viața, puterea și înțelepciunea la început, și tot Dumnezeu i le dă și azi. Și Dumnezeu îi dă libertatea, să întrebuinteze toate, așa cum vrea el și după răutatea lui. Dar la ziua hotărîtă, Dumnezeu îl va trage la răspundere pe satana pentru toate relele făcute și pentru felul cum a întrebuintat puterea, și înțelepciunea date de bunul Dumnezeu.

Dumnezeu a lăsat libertate fiecăruia, și tolerează și pe cel rău, și pe agenții săi.

Dar Dumnezeu a pus și a hotărît o zi, „Și în ziua aceea Domnul va pedepsi ostirea celor înalți din înălțime... și se vor aduna, cum se adună, încătușatii la groapă, și vor fi închiși în închisoare; iar după multe zile, vor fi pedepsiți“. Isa. 24, 21. 22.

(Va urma)

Șt. Demetrescu

Ca în bisericile Sfinților

1 Cor. 14, 33.

Sfântul Apostol Pavel, chemat să fie apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Isus Hristos, se adresa în întâia lui epistolă Bisericii lui Dumnezeu din Corint către cei sfințiți în Hristos Isus, dorindu-le har și pace dela Dumnezeu. Prin Duhul lui Dumnezeu dă sfaturi, cari dacă sunt ascultate, fac din Biserică o fecioară fără pată și fără sbârcitură. „Vă indemn dar fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n'aveți desbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într'un gând și o simțire“. Pentru înlăturarea oricăror cauze de desbinare în sânul Bisericii se și ostenește Duhul lui Dumnezeu să lumineze pe credincioși. Să luăm și noi la rând aceste cauze

să le prăvim pentru binele nostru și al Bisericii lui Dumnezeu.

Cea dintâi în listă dintre greșelile aducătoare de desbinare este prețuirea unuia dintre servii lui Dumnezeu și alipirea cu plăcere de instrumentul omeneș, în dauna prețuirii și alipirii de Hristos. Unii dintre creștinii din era apostolică ziceau: „Eu sunt al lui Pavel!“ „Și eu sunt al lui Apolo!“ „Și eu, al lui Chifa!“ „Și eu al lui Hristos!“ E o mare greșală aceea pe care o pot face unii credincioși de a prețui ființa omenească mai mult decât pe Creator; și pe serv, mai mult decât pe Cel care-l folosește și înzestrează cu daruri și puteri. Aceasta atrage după sine sfâșieri în rândul credincioșilor, și multe experiențe amare. Ea dovedește o stare lumească în Biserică. „Când unul zicea: „Eu sunt al lui Pavel!“ Și altul: „Eu sunt al lui Apolo“: nu sunteți voi oameni de lume? Cine este Pavel? Și cine este Apolo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu, prin care ați crezut; și fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: așa că nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu care face să crească. Cel ce sădește și cel ce udă, sunt tot una; și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui. Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sânteti ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu“. În Bisericile Sfinților se dă adevărata onoare lui Dumnezeu, lui Hristos și Duhului Sfânt. Servii lui Dumnezeu sunt prețuiți doar ca instrumente alese ale lui Dumnezeu. Indată ce inima a fost mutată însă dela Dumnezeu la om, s'au schimbat stările și echilibrul. Cel care onorează pe serv mai mult decât pe Dumnezeu care l-a trimis, pricinuește o idolatrizare; iar omul care primește această onoare se înalță mai pe sus de Domnul său. În afară de aceasta se dă naștere la certuri cu privire la unul sau altul din idoli-oameni stimati de credincioși. Credincioșii ajung să fie la fel cu Izraeliții, care în pustie s'au depărtat de Dumnezeu Cel viu și și-au făcut un vițel — de aur — căruia s'au închinat. De multe ori, pentru a-i vindeca pe credincioși de pornirea aceasta nesăbuită, Dumnezeu trebuie să lase să vină grele experiențe. Lasă pe idolul-om să se arate că este doar un om, chiar dacă ar fi de aur. Greșeli regretabile sunt lăsate să aibă loc, greșeli cari umple de amărăciune pe cei cari au parte de ele. Servii lui Dumnezeu să fie priviți ca niște „slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu“, dela care se cere să fie găsiți credincioși în lucrul incredințat lor.

Altă pricină de turburări în viața bisericii este greșita folosire a libertății evanghelice. Evanghelia prin adevărul său liberează pe om de superstiții, de păreri greșite, oricât de venerabile

ar fi ele prin vechimea lor, și oricât de prețioase ar fi persoanele care le susțin. Păgânismul cu instituțiile lui cade înfrânt în fața Evangheliei. Este o greșală însă de a face din libertate o necuviință. Această greșită înțelegere a libertății creștine făcea pe unii să trăiască în desfrâu, să fie în vrajbă când de fapt ar trebui să fie în pace, să aducă desbinare în familie pentru motive de credință, să turbure așezările sociale forțând păreri mărunte omenești. Unii aveau anumite păreri cu privire la căsătoria fetelor, cu privire la folosirea cărnii rămasă dela jertfele timpului, sau cu privire la susținerea lucrării de evanghelizare. Părerile emise și purtarea fără grijă pentru sufletul altora pricinuiău multe turburări. Deaceia Duhul lui Dumnezeu zice: „Luați seama dară ca nu cumva această slobozenie a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi... Dacă păcătuți astfel împotriva fraților, și le răniți cugetul lor slab, păcătuți împotriva lui Hristos“. Libertatea folosită egoist este o crimă. Libertatea folosită cu iubire este o binecuvântare.

Înțelegând măreția purtării plină de devotament, Pavel zicea: „Nu sânt eu slobod? Nu sânt eu apostol? N'am văzut eu pe Isus, Domnul nostru? ... Dar eu nu m'am folosit de niciunul din aceste drepturi... Căci măcar că sânt slobod față de toți, m'am făcut robul tuturor ca să câștig ne cei mai mulți... Toate lucrurile sânt îngăduite, dar nu toate sânt de folos. Toate lucrurile sânt îngăduite, dar nu toate zidesc. Nimeni să nu-și caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia... Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu. Să nu fiți pricină de păcătuire... După cum mă silesc și eu în toate lucrurile să plac tuturor, căutând nu folosul meu, ci al celor mai mulți, ca să fie mântuiți“.

Biserica lui Dumnezeu trebuie să fie o privești față de lume arătând că deși fiecare este liber, libertatea aceasta aduce după sine o viață dumnezească, „după cum în cer și pe pământ“. „Călcați pe urmele mele, după cum și eu calc pe urmele lui Hristos“, trebuie să fie deviza fiecărui creștin. Cel dintâi loc unde se dă pe față ordinea cerească este familia. „Vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este capul lui Hristos“. Apoi, Biserica: „Ce?“ zice Pavel, disprețuiți Biserica lui Dumnezeu? ... Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos... Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare în parte, mădularele Lui. Și Dumnezeu a rânduit în Biserică întâi, apostoli; al doilea, prooroci; al treilea învățători; apoi, pe ceice au

darul minunilor, apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cărmuirilor și vorbirii în felurite limbi". Nu răslețire, fiecare umblând după a lui găsiere cu cale, ci fiecare recunoscând conducerea și manifestarea lui Dumnezeu în Biserică.

De fapt în toată activitatea bisericească trebuie să se dea pe față iubirea căci ea „este îndelung răbdătoare, este plină de bunătațe; nu pizmuește; nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acopere totul, Iubirea nu va pieri niciodată". Iubirea este călăuză cea mai sigură pentru a găsi o cale în îm-

prejurările cele mai grele, căci ea nu cere, dă. „Urmăriți iubirea“.

Viețuirea laolaltă a credincioșilor trebuie să fie hotărît îndrumată de Duhul lui Dumnezeu printr'o ordine care vine nu prin impunere, ci prin înțelegerea spirituală.

„Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o talmăcire, toate să se facă spre zidire sufletească... Duhurile proorocilor sunt supuse proorocilor; căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduului, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților... Astfel, dar, fraților, ... toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială“.

D. Florea

El schimbă timpurile și imprejurările

La 29 Decembrie 1942, o veste grea și nedreaptă se așază peste sufletele noastre. Cărmuirea de atunci a Țării, a venit cu un Decret-Lege prin care declara desființată mișcarea și Comunitatea noastră, împreună cu celelalte asociațiuni religioase.

Ce a urmat o știm cu toții. Inchisorile au fost umplute cu oameni cari n'aveau altă vină decât aceea că nu voiau să dea declarație că renunță la cultul lor. Toate memoriile și toate intervențiile au rămas fără rezultat.

Mai era însă „Cineva“ care trebuia să-și spună cuvântul. Dumnezeu este acela care:

„schimbă timpurile și imprejurările“. Dan. 2, 21.

La 23 August 1944, tânărul nostru Rege Mihai I, dădu „Proclamația“ sa către Români, prin care, între alte lucruri importante, a spus următoarele:

„Dictatura a luat sfârșit și cu ea încetează toate asupririle. Noul Guvern însemnează începutul unei ere noi, în care drepturile și libertățile tuturor cetățenilor Țării, sunt garantate și respectate“.

Dreptul și libertatea cea mai scumpă nouă, aceea de a ne închina în pace lui Dumnezeu și de a mărturisi Cuvântul Lui, a fost astfel restabilită din nou în Țara noastră, și Dumnezeu a purtat de grijă ca cuvântul Regelui nostru Mihai I să rămână în picioare.

Onoratul Guvern, la rândul său, a declarat următoarele:

„Astăzi dictatura a fost înlăturată. Poporul reintră în drepturile lui. Regimul politic pe care îl vom înfăptui, va fi un regim democratic, în

care libertățile publice și drepturile cetățenești vor fi garantate și respectate“.

Și astfel libertatea noastră religioasă a fost restabilită din nou, în ziua de neuitat, 23 August 1944.

Ca urmare a acestor măsuri, în Decretul-Lege de amnistie, au fost cuprinse și „toate infracțiunile prevăzute de Legea Cultelor în legătură cu combaterea sectelor religioase“, ele fiind datorite „pornirilor de intoleranță religioasă a unei infime minorități din rândurile locuitorilor Țării“.

În felul acesta, Dumnezeu a deschis porțile închisorilor pentru toți frații noștri și pentru toți aceia cari fuseseră aruncați acolo pentru motive de conștiință religioasă.

Ne gândim cu emoție la toți aceia dintre noi, cari fuseseră condamnați până la câte 25 ani de muncă silnică, confiscarea averilor, și chiar la moarte, „pentru cugetul lor față de Dumnezeu“. Am văzut pe unii dintre ei eliberați, chiar azi, aici în București, în adunarea din Labirint și am ascultat lauda guri lor către Dumnezeul nostru pentru suferințele îndurate. Cu inimile mișcate am ascultat și cântarea ce ei au întocmit în închisoare „când inimile le erau bolnave“ și când prezența lui Dumnezeu s'a coborît mai aproape de ei. Lăudat, lăudat să fie bunul nostru Tată ceresc, Mântuitorul nostru scump și Mângâietorul și doritul Duh Sfânt!

Credem că în momentul de față, toți cei ce fuseseră închiși se găsesc cu toții acasă în mijlocul familiilor lor, lăudând pe bunul Dumnezeu. Poate că unii sunt încă pe drum. În caz că mai sunt unii ne eliberați, cazul să fie adus la cunoștința fraților predicatori și a Conferinței respec-

tive, care, adunând toate informațiile și datele necesare, le va trimite la Uniune pentru intervenții.

Un lucru trebuie însă să știe toată lumea, că suntem liberi a ne închina lui Dumnezeu pe față și a mărturisi credința și solia noastră către origine, fără să mai așteptăm alte decizii sau autorizații, așa cum ni se impunea în regimurile trecute. Pe baza „Proclamației“ M. S. Regelui, a „Declarației“ Guvernului și a „Constituției“ care a fost repusă în vigoare, și îmbărbătați de porunca Mântuitorului, care a zis :

„Mergeți și predicați Evanghelia la orice făptură“.

Să ne simțim liberi în conștiința noastră de a trece la fapte, în scurtul timp ce ne mai stă la dispoziție.

Una dintre primele măsuri ce trebuiesc luate, este de a primi înăoi Casele de Rugăciuni cu tot terenul și inventarul, așa cum au fost preluate, pentru a fi redată cultului. Pentru aceasta trebuie să ne adresăm autorităților comunale și județene. Ele vor spune, poate, că au nevoie de un ordin de la București pentru aceasta. Vom purta de grijă ca, cu ajutorul Domnului, să vie și acest ordin, mai ales că Onor Guvern a și dat

dispozițiuni Ministerelor respective, ca să se ia măsuri pentru repunerea în drepturi, pe cale administrativă, a tuturor celor nedreptățiți. Până atunci, pretutindeni, acolo unde este posibil, să intrăm în Casele noastre de Rugăciune și să începem vieța de comunitate, așa cum am făcut și noi aici în București în mai toate adunările. Lucru e foarte simplu, mai ales acolo unde Casele de Rugăciune se găsesc neocupate și ne sigilate. Prin bună înțelegere se poate rezolva și situațiile mai grele.

Este momentul, fraților, ca să se scrie și aici jos o „carte de amintire“ pentru toate cele suferite de noi pentru cauza Evangheliei. Invităm pe toți ca, prin grija și ajutorul fraților predicatori și fraților de la Conferințe, să strângă orice fel de material doveditor și declarații despre suferințele noastre și nedreptățile la care am fost expuși, ori de unde au venit ele, și prin persoane de încredere să fie trimise la Uniune.

Mulțumitori pentru toate, știind să prețuim valoarea chiar și a necazurilor prin care am trecut, în numele Domnului să pășim înainte pe calea Mântuirii, hotărâți să folosim mai bine libertățile ce ne-au fost dăruite de Sus.

Victor Diaconescu

Zidim din nou

La 3 Noembrie 1942, împreună cu ultima echipă de frați profesori și elevi cari rămăseseră până la urmă, părăseam cu totul școala noastră misionară, Institutul Biblic din Brașov-Stupini, clădirea, terenul și inventarul, munca brațelor și jertfelor noastre, de unde fusesem aruncați afară.

Nu am plecat tristi. Mi-aduc bine aminte de ultima noastră rugăciune, acolo jos la intrarea căminului fetelor, de ultimele noastre mărturisiri, de ultimile noastre bagaje ce ne așteptau afară, de familia Pascariu care rămânea acolo singură în mijlocul noilor veniți, și apoi de plecarea noastră sus pe bagaje, cântând cântările Domnului pe tot drumul până la oraș, de unde trebuia să plecăm mai departe.

Se termina în felul acesta o luptă de 18 luni, din Iunie 1941 și până în Noembrie 1942, o luptă grea, în care fusesem expuși la vexațiuni, și asupriri de cari puțini își pot face o idee. Convingerile noastre, credința noastră în Dumnezeu și măreția cauzei pe care o reprezentăm, ne-au susținut în tot acest timp. Am căutat să rămânem creștini până la urmă.

Și chiar la plecare, am plecat cu gândul și cu asigurarea în inimile noastre, că vom reveni ia-

răși, pentru că era drept, și pentru că nu terminasem lucrarea. Astăzi, se arată din nou, din mila lui Dumnezeu zorile libertății.

Avem toată speranța că vom începe din nou lucrul nostru. Desigur, sunt multe de făcut până vom putea fi gata. În primul rând, trebuie să intrăm în posesiunea clădirii, terenului și inventarului. Apoi trebuie asigurată recolta și aprovizionarea pentru iarnă. Trebuie asigurată un buget capabil de a face față cerințelor, mai ales la început, când multe lucruri trebuie luate dela cap. Trebuie să strângem din nou personalul didactic și administrativ necesar, și după aceea vom putea, cu ajutorul lui Dumnezeu, să deschidem porțile din nou pentru tineretul nostru, pentru iubirii nostri elevi vechi și noi, ca să se întoarcă la cuibul lor, la cetatea lor de scăpare.

Am dori ca timpul acesta să vie cât mai de grabă. Chiar dacă vor dura aceste pregătiri până la Noembrie sau chiar Decembrie, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom suna iarăși din corn și vom începe cursurile chiar în acest an școlar, atât pentru cursul inferior, adică Gimnaziul Industrial, cât și pentru cursul superior, adică cursul de evanghelizare.

Prospectul și condițiunile de admitere, le vom

(Urmare la pag. 16)

LECȚIUNI BIBLICE

pe luna Octombrie 1944

Spiritul Sfânt

Lecțiunea 1 — 7 Octombrie, 1944 A. S. 17,48

Descoperirea marelui taine a universului

De studiat *Dumnezeu*

Cuvinte de aur: 1 Cor. 2, 7.

Intrebări

1. Ce descoperire ne prezintă Biblia, lăsând pe păgâni fără scuză? Rom. 1, 19, 20.

Notă.— „Lucrările creației mărturisesc despre puterea și măreția lui Dumnezeu”. — „*Patriarhi și Profeți*”, p. 116.

„Lucrurile din natură pe cari le privim noi acum, nu ne dau decât o slabă idee despre splendoarea Edenului. Păcatul a mănjit frumusețea pământului; pe toate lucrurile se poate vedea urmele lucrării diavolului. Totuși a mai rămas încă frumusețe. Natura mărturisește că Cineva infinit în putere, mare în bunătate, îndurare și iubire, a creat pământul și l-a umplut cu viață și fericire. Chiar în starea lor decăzută, toate lucrurile descoperă lucrarea mâinilor marelui Maestru Artist. Oriunde ne întoarcem, putem auzi glasul lui Dumnezeu, și putem vedea dovezile bunătății Sale.

„Dela bubuitul solemn al tunetului puternic și dela străvechiul muget al oceanului, până la cântecele vesele cari umple pădurile cu melodii, ce le zece mii de glasuri ale naturii îi înalță laudă”. — „*Pe urmele Marelui Medic*”, pp. 410, 411.

2. În afară de ceea ce se poate cunoaște prin natură și descoperire, cât se mai poate cunoaște despre Creator? Iov 11, 7—9. Răspuns: Nimic.

Notă.— „Nicio minte omenească nu poate înțelege pe deplin existența, puterea, înțelepciunea, sau lucrările Celui Infinit”. — „*Patriarhi și Profeți*”, p. 116.

„Niciodată natura omenească nu poate, cu dela sine putere, să ajungă a cunoaște cele dumnezeiești... Numai duhul înfierii poate să ne descopere lucrurile adânci ale lui Dumnezeu”. — „*Hristos, Lumina lumii*”, p. 412.

3. Numai cât de mult putem înțelege noi cu privire la Creatorul Universului? Deut. 29, 29.

Notă.— Dincolo de ceea ce este descoperit în natură și în cuvântul scris este un zid de taină de nepătruns de niciun om.

„Felul exact cum a săvârșit Dumnezeu lucrarea creației El nu l-a descoperit niciodată oamenilor; știința omenească nu poate afla tainele Celui Preaînalt. Puterea Sa creatoare este tot atât de neînțeleasă ca și existența Sa”. — „*Patriarhi și Profeți*”, p. 113.

De studiat *Luni*

4. Cât de mult din Biblie este o descoperire a lui Dumnezeu cu privire la Isus Hristos, Mântuitorul nostru? Luca 24, 27, 44.

5. Ce parte a avut Spiritul Sfânt în comunicarea acestei descoperiri omênirii? 2 Petru 1, 21.

6. Cât din Biblie este folositoare pentru îndrumarea noastră? 2 Tim. 3, 16, 17.

7. Prin ce cuvinte îndeamnă Hristos la cercetarea Scripturilor? Ioan 5, 39.

Notă.— „Isus era lumina poporului Său, — Lumina lumii, — mai înainte de a fi venit pe pământ sub formă omenească. Prima rază de lumină care străbătu întunerecul în care învăluisese păcatul lumea, veni dela Hristos. Și dela El a venit fiecui rază a strălucirii cerului ce a căzut asupra locuitorilor pământului. În planul de mântuire, Hristos este Alfa și Omega, — Inceputul și Sfârșitul”. — *Idem*, p. 367.

„Vechiul Testament revarsă lumină asupra Noului, iar Noul asupra Vechiului. Fiecare din ele e o descoperire a măririi lui Dumnezeu prin Hristos. Amândouă prezintă adevăruri, cari continuu vor descoperi noi adâncimi de înțeles cercetătorului serios”. — „*Parabolele*”, p. 116.

De studiat *Marti*

8. Cum a fost făcut cunoscut Dumnezeu din cele mai vechi timpuri? Ps. 19, 1—4.

Notă.— „Înțelepciunea divină și harul nemărginit erau acum arătate clar din cele create de Dumnezeu. Din natură și din întâmplările vieții, El învăța pe oameni despre Dumnezeu”. — „*Parabolele*”, p. 20.

„Autorul naturii este autorul Bibliei. Creațiunea și creștinătatea au un singur Dumnezeu”. — „*Bazele educației creștine*”, p. 375.

„Acela care a pus mărgăritarele în ocean și ametistul și crisolitul printre stânci, este un iubitor al frumuseții. Soarele ce răsare ne cer este un reprezentant al Aceluia ce este viața a tot ce a făcut El. Toată strălucirea și frumusețea care împodobește pământul și luminează cerul, vorbește despre Dumnezeu”. — „*Pe urmele Marelui Medic*”, p. 142.

9. Ce este spus despre personalitatea dumnezeirii? 1 Ioan 5, 7.

Notă.— „Noi putem rezista păcatului și să-l învingem numai prin mijlocirea cea puternică a celei de a treia persoane a dumnezeirii, care va veni cu o putere nemisorată, ci în pînătatea puterii divine”. — „*Hristos, Lumina lumii*”, p. 611.

„Din trio ceresc fac parte trei persoane vii; în numele acestor trei mari puteri — Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt — aceia cari primesc pe Hristos prin credință vie sunt botezați, și aceste puteri vor conlucra cu ascultătorii cetățeni ai cerului în străduințele lor de a trăi viața cea nouă în Hristos”. — „*Mărturiile*”, *Seria B. No. 7*, p. 63.

De studiat *Miercuri*

10. În ce fel se referă Pavel la trinitate? 2 Cor. 13, 14.

Notă.— „Tatăl este toată plinătatea dumnezeirii în

trup, și el este nevăzut pentru ochii muritori. Fiul este plinătatea dumnezeirii manifestată... Mângâietorul promis de Hristos a-l trimete după înălțarea Sa la ceruri, este Spiritul în toată plinătatea dumnezeirii, făcând să se manifeste puterea îndurării divine către toți cari primesc și cred în Hristos ca Mântuitor personal". — *Idem*, pp. 62. 63.

11. Ce este spus că ar fi taina Evgangheliei? I Tim. 3, 16.

Notă.— „Unirea naturii dumnezeiești cu natura omenească este unul din cele mai mărețe și tainice adevăruri, ale planului de mântuire... Unirea celor dumnezeiești cu cele omenești, manifestată în Hristos, se găsește și în Biblie... Astfel, se poate spune despre Cartea lui Dumnezeu, ca și despre Hristos: Cuvântul trup se făcu și locui între noi", — „Mărturii", Vol. 5, 37. 88

12. Ce spune Isus despre personala Sa prezență printre ucenicii Săi? Ioan 8, 12.

De studiat Joi

13. Ce altă afirmație a mai făcut El? Ioan 9, 5.

14. Când era aproape să părăsească pe ucenicii Săi, pe cine făgădui El a trimete ca succesor al Său în lume? Ioan 14, 16—18

Notă.— „Mai înainte ca să Se fi predat ca jertfă, El (Hristos) sfătui pe ucenicii Săi cu privire la un dar mult prețios și desăvârșit, pe care El avea să-l reverse asupra urmașilor Săi, dar care avea să le pună la îndemână comorile nemărginite a le harului Său... Mântuitorul privea înainte spre timpul când Spiritul Sfânt trebuia să vină să facă o mare și puternică lucrare, în calitate de înlocuitor al Său. Răul care se strânse în decursul secolelor trebuia să fie înfrânt prin puterea divină a Spiritului Sfânt". — „Faptele Apostolilor", p. 47!

15. Care este rezultatul abaterii dela descoperirea lui Dumnezeu? Rom. 1, 21—25.

De studiat Vineri: REPETIȚIA

Lecțiunea 2 — 14 Octombrie, 1944 A. S. 17.35

Prima venire a lui Hristos

De studiat Duminecă

Cuvinte de aur: Ioan 1, 14.

Introducere

„Incă înainte de a lua asupra-și natura omenească, El văzuse în întregime drumul pe care trebuia să meargă pentru a mântui ce era pierdut. Fiecare durere care-l sfâșia inima, fiecare insultă care se grămădea asupra capului Său, fiecare lipsă ce era chemat să îndure, fusese descoperită în fața Lui înainte de a lăsa coroana și haina împărătească, și a Se coborî de pe tron pentru a îmbrăca dumnezeirea ca natura omenească. Drumul dela staul până la Golgota fusese descoperit înaintea Lui. Cunoștea durerile ce trebuia să vină asupra Lui. Știa totul și cu toate acestea a zis: „Iată-Mă că vin! — În sulul cărții este scris despre Mine — Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și legea Ta este în fundul inimii Mele". Ps. 40, 7. 8.

„El vedea fără încetare în fața Sa rezultatul lucrării Sale. Vieța-Sa pământească, plină de muncă grea și sacrificiu de sine, era înviorată de gândul că munca aceasta nu va fi în zadar. Dând vieța-Sa pentru vieța oamenilor, urma să recâștige lumea pentru ascultare de Dumnezeu. Deși trebuia să fi primit mai întâi bote-

zul de sânge; deși păcatele lumii trebuia să apese asupra sufletului Său nevinovat; deși asupra Lui se lăsase umbra unor suferințe ce nu se pot descrie, totuși pentru bucuria ce-l era așezată înainte, a ales să sufere crucea, și a disprețuit ocara". — „Hristos, Lumina lumii", p. 410.

Intrebări

1. Care a fost cel mai mare dintre toate evenimentele istoriei omenești? Luca 2, 4—11.

Notă.— „Cu un interes profund și plin de evlavie ar fi trebuit bătrânii lui Izrael să fi cercetat locul, vremea și împrejurările celui mai mare eveniment al istoriei lumii, — Venirea Fiului lui Dumnezeu spre a săvârși mântuirea omului. Tot poporul ar fi trebuit să vegheze și să aștepte ca să poată fi printre primii cari să ureze bun venit Mântuitorului lumii. Dar iată, în Betleem doi călători oboșiți de peste dealurile Nazaretului străbat în toată lungimea strada cea strâmbă până în capătul de răsărit al orașului, în zadar căutând un loc de odihnă și de adăpost pentru noapte. Nicio ușă nu se deschide spre a-i primi. Intr'un sărăcăcios staul pentru vite, în cele din urmă își găsiră ei adăpostul, și acolo a fost născut Mântuitorul lumii". — „Marea lup-tă", pag. 313.

2. În ce fel a descris profetul Isaia misiunea Fiului lui Dumnezeu față de lumea aceasta? Isa. 42, 2—4.

Notă.— „Soarele Indreptării n'a răsărit asupra lumii în strălucire pentru a înspăimânta simțurile cu slava Sa. Stă scris despre Hristos: „El Se ivește ca zorile dimineții". Osea 6, 3. În liniște și pace lumina zilei răsare asupra pământului, împrăștiind umbra întunerecului și deșteptând lumea la vieță. Așa a răsărit soarele îndreptării: „Cu tămăduirea sub aripile Sale". — „Hristos, Lumina lumii", p. 261.

3. Cât de precis era prezis în profecie locul nașterii lui Isus? Mica 5, 2.

Notă.— „Decretul Romei imperiale pentru înscrierea oamenilor din vastul ei cuprins pătrunsese până în văile Galileei. După cum pe vremuri Ciru fusese chemat la conducerea imperiului universal ca să poată da libertate captivilor Domnului, Cezar August a fost mijlocul prin care s'a executat planul lui Dumnezeu, ca mama lui Isus să fie adusă la Betleem. Ea era din neamul lui David, și fiul lui David trebuia să se nască în cetatea lui David". — *Idem*, p. 44.

De studiat Luni

4. Ce amănunte au fost descoperite cu privire la nașterea Sa? Isa. 7, 14; Mat. 1, 22. 23.

5. Ce era prezis cu privire la anul exact al venirii Sale ca Mesia? Dan. 9, 25.

Notă.— „Să știi dar și să înțelegi, că dela darea poruncii pentru rezidirea Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni, apoi timp de șasezecișidouă de săptămâni, deci șasezecișinouă de săptămâni, sau patru sute optzeci și trei de ani. Porunca de rezidire a Ierusalimului, așa cum a fost completată de ordinul lui Artaxerxe Longimanus, s'a pus în aplicare în toamna anului 457 în. Hr. Dela data aceasta, patru sute optzecișitrei de ani se întind până în toamna anului 27 d. Hr. După cele spuse în profecie, în vremea aceasta trebuia să se ajungă la Mesia, Cel Uns. În anul 27 d. Hr., Isus a primit la botezul Său ungerea Duhului Sfânt, și curând după aceea a început lucrarea Sa". — *Idem*, p. 233.

6. Ce este spus despre copilul născut Mariei? Isa. 9, 6. 7.

Notă.— „Prin viața și prin moartea Lui, Hristos a făcut mai mult decât numai să îndrepteze stricăciunile produse de păcat. Planul lui Satana era să producă o despărțire veșnică între Dumnezeu și om; dar, în Hristos, ajungem mult mai strâns legați de Dumnezeu decât înainte de căderea în păcat. Luând natura noastră, Mântuitorul S'a legat de noi cu o legătură care nu se va desface niciodată... Ca să ne asigure că are planuri veșnice de pace, Dumnezeu a dat pe unicul Său Fiu să devie un membru al familiei omenești, și să păstreze fără încetare natura Lui omenească... Dumnezeu a adoptat natura omenească în persoana Fiului Său, și a adus-o în locul prea înălțat din cer... Familia cerească și familia pământească sunt legate împreună în Hristos. Hristos în strălucire este fratele nostru”. — *Idem*, pp. 25, 26.

„In Hristos strigătul omenirii ajungea la Părintele milei nemărginite. Ca om El făcea cereri la tronul lui Dumnezeu până când natura Sa omenească era încărcată cu un curent ceresc, care trebuia să lege natura omenească cu cea dumnezeiască. Prin continuă comuniune El a primit viața de la Dumnezeu ca să poată da viață lumii. Experiența Lui trebuia să ajungă experiența noastră”. — *Idem*, p. 363.

7. În lucrarea Sa pământească pe cine descoperea Hristos? Ioan 14, 8, 9.

Notă.— „Hristos veni ca să descopere lumii pe Dumnezeu ca pe un Dumnezeu al iubirii, plin de îndurare, compătimire și milă. Adâncul întunec cu care Satana căuta să inconjoare tronul Divinității, fu împrăștiat de Mântuitorul lumii, și Tatăl Se manifestă din nou lumii ca lumina vieții”. — „Mărturiile”, p. 79.

De studiat Marți

8. Încă de când era prezisă în istoria omenirii, misiunea lui Hristos? Gen. 3, 15.

Notă.— „Omului i-a fost adusă prima veste de mântuire prin sentința rostită asupra lui Satana în grădina. Această sentință, rostită în auzul primilor noștri părinți, era pentru ei o făgăduință. În timp ce prezicea un războiu între om și Satana, ea afirma că puterea vrăjmașului cel mare în cele din urmă va fi nimicită”. — „Patriarhi și Profeți”, pp. 65, 66.

9. Când a fost întocmit planul prin care Hristos trebuia să fie Acela care să reprezinte pe Tatăl într-o lume pierdută? Apoc. 13, 8; 1 Petru 1, 19, 20.

10. Adresându-Se Tatălui, ce spuse Hristos cu privire la lucrarea Sa pe pământ? Ioan 17, 4.

De studiat Miercuri

11. Ce rugă înălță El în favoarea urmașilor Săi? Vers. 24.

Notă.— „Atunci când a fost pe cruce și a spus: „S'a sfârșit”, El S'a adresat Tatălui. Planul stabilit fusese pe deplin împlinit. Acuma El declară: „Tată, s'a sfârșit. Am împlinit voia Ta, Dumnezeule Meu, Am terminat lucrarea mântuirii. Dacă este satisfăcută dreptatea Ta, Eu vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe cari Mi i-ai dat Tu”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 834.

12. Aproape de încheierea lucrării Sale pământești, ce asigurare mângâietoare dădu Isus urmașilor Săi? Ioan 14, 16, 17.

De studiat Joi

13. De ce era de folos ca El să plece? Ioan 16, 7.

Notă.— „Spiritul Sfânt este reprezentantul lui Hristos, însă lipsit de personalitatea omenească, și independent de ea. Impiedicat de corpul omenească Hristos nu putea fi personal în tot locul. De aceea era în interesul lor ca El să Se ducă la Tatăl, și să trimeată Spiritul spre a fi succesorul Său pe pământ. Atunci nimeni nu putea să aibă avantajul șederii lângă El sau al contactului personal cu Hristos. Prin Spirit Mântuitorul avea să fie accesibil tuturor. În sensul acesta El avea să fie mai aproape de ei decât dacă nu S'ar fi înălțat”. — *Idem*, p. 669.

14. De ce reținu Isus multe lucruri pe cari El ar fi fost bucuros să le spună ucenicilor Săi? Vers. 12.

15. Prin cine spuse El că avea să descopere aceste lucruri mai târziu? Vers. 13, 14.

Notă.— „De aci înainte, prin Spiritul Său, Hristos avea să locuiască continuu în inimile copiilor Săi. Astfel ei erau mai mult una cu El, decât când El era personal cu dâșii. Lumina, puterea și iubirea lui Hristos, care locuia în ei, se arăta atât de mult printr'âșii, încât oamenii privindu-i, se mirau, și cunoșteau, că ei erau împreună cu Isus”. — „Calea către Hristos”, p. 93.

De studiat Vineri: REPETIȚIA

Lecțiunea 3 — 21 Octombrie, 1944 A.S. 17,23

Coborîrea Spiritului Sfânt

De studiat Duminecă

Cuvinte de aur: Ioan 14, 18 ult. p.

Întrebări

1. După ce fuseseră timp de trei ani și jumătate împreună cu învățătorul lor divin, cum se simțiră ucenicii când El le spuse că-i va părăsi? Ioan 16, 5, 6.

2. Cine spuse El că-L va înlocui după plecarea Sa din mijlocul lor? Ioan 14, 16.

3. Cât de reală avea să fie prezența Spiritului Sfânt în biserică? Vers. 17.

De studiat Luni

4. Care era darul cel mai mare pe care putea să-l ceară Isus pentru urmașii Săi în această lume? Ioan 14, 16.

Notă.— „Spiritul Sfânt era darul cel mai mare dintre toate, pe care l-ar fi putut cere dela Tatăl Său pentru desăvârșirea poporului Său. Spiritul avea să fie dat ca un mijloc de regenerare, și fără de care sacrificiul lui Hristos ar fi fost fără niciun folos. Puterea celui rău se întărise în decursul veacurilor, și robia oamenilor față de această captivitate satanică era uimitoare. Păcatului ne putem împotrivi și el poate fi învins numai prin ajutorul puternic al celei de a treia persoane a dumnezeirii, care va veni în plinătatea puterii divine. Spiritul este acela care desăvârșește lucrarea Mântuitorului lumii”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 671.

5. Ce asigurare avem că acest dar ceres va fi revărsat asupra tuturor aceluia cari îl cer, și împlinesc condițiile pe cari se întemeiază această făgăduință? Luca 11, 13.

6. Ce vine înaintea mângâierii pe care o dă Spiritul Sfânt? Mat. 5, 4.

Notă.— „Adevărata înfrustare pentru păcat este rezultatul lucrării Duhului Sfânt. Duhul descoperă ingrătitudinea inimii care a disprețuit și a înfrustat pe Mântuitorul și-l aduce piin de mahnire la picioarele crucii”. — *Idem*, p. 300.

De studiat Marți

7. Care va fi experiența aceloră căroră Spiritul Sfânt le descoperă pe deplin păcătoșenia grozavă a inimii omenești? Zah. 12, 10.

Notă.— „Prin fiecare păcat, Isus este rănit din nou; și atunci când privim la Acela pe care noi L-am străpuns, plângem pentru păcatele cari L-au adus dureri și chinuri. Un asemenea plâns va conduce la renunțarea la păcat... Lacrămile celui care se pocăște sunt numai picăturile de ploaie ce se arată înaintea... luminătoare a științei. Înfrustarea aceasta prevestește o bucurie care va fi ca un izvor viu pentru suflet”. — *Ibid.*

8. Cu cine rămâne Domnul? Isa. 57, 15.

De studiat Miercuri

9. Cui îi dă Domnul Spiritul Sfânt fără măsură? Iona 3, 34.

Notă.— „Tot astfel și cu urmașii lui Hristos. Noi putem primi din lumina cerească numai atunci când suntem gata a ne goli de eul nostru... Tuturor cari fac aceasta, Spiritul Sfânt va fi dat fără măsură”. — „Mărturiile”, Vol. 8, p. 324.

10. Care va fi experiența aceloră cari renunță la lucrurile cărnii, și umblă „potrivit Spiritului”? Rom. 8, 1.

11. Potrivit orânduclilor Evangheliei, când devenim copii ai lui Dumnezeu? Ioan 1, 12; 1 Ioan 3, 1—3.

12. Prin mijlocirea cui suntem făcuți membri ai familiei cerești, fii ai Dumnezeului viu? Rom. 8, 13—14.

De studiat Joi

13. Devenind fii ai lui Dumnezeu, prin lucrarea Spiritului Sfânt, în ce legătură suntem față de Hristos. Ebrei 2, 11.

14. Cine, în afară de Spiritul Sfânt, mai slujește fiilor lui Dumnezeu în lume? Ebrei 1, 13, 14.

Notă.— Minunați-vă de această mântuitoare iubire și îndurare! Tainică unire! Dumnezeu, Tatăl nostru! Isus, Fratele nostru mai mare! Spiritul Sfânt, prietenul și ajutorul nostru! Toți îngerii, spirite slujitoare nouă!

„Noi ar trebui să înțelegem mai bine decât până acum, misiunea îngerilor. Ar fi bine să ne amintim că fiecărui copil credincios al lui Dumnezeu îi este asigurată conlucrarea ființelor cerești. Oșli nevăzute ale luminii și puterii însoțesc pe cei blânzi și umili cari cred și cer făgăduințele lui Dumnezeu”. — „Faptele Apostolilor”, p. 154.

De studiat Vineri: REPETIȚIA

Lección 4 — 29 Octombrie, 1944 A. S. 17, 12

Personalitatea Spiritului Sfânt

De studiat Duminecă

Cuvinte de aur: 1 Tim. 3, 16.

Introducere

În afară de faptul că Spiritul Sfânt este persoana sau puterea asociată cu Hristos și Dumnezeu în lucrarea creației (Gen. 1, 2, 26.), în lucrarea nașterii din nou (Ioan 3), în ridicarea păcătoșilor, conducându-i pe cărările dreptății (Rom. 8, 1.), Dumnezeu a găsit de cuviință să-l facă puțin vizibil. Invizibil, totuși atotputințe (Ioan 3, 8.), nevăzut, totuși modelând viețile și caracterele a mulțime de suflete cari de bună voie l s'au predat (Fapte 2, 41—47; 5, 14.), mângâind, îndrumând, și călăuzind pe aceia cari s'au predat cu totul Domnului, Spiritul rămâne mai departe nevăzut decât numai în descoperirea lui Hristos zilnic prin vieța oamenilor (Ioan 14, 15—20) cari au fost renăscuți și pregătiți pentru împărăția cerurilor.

Intrebări

1. Ce adevăr fundamental al revelației este exprimat în primele cuvinte ale Bibliei? Gen. 1, 1.

Notă.— Biblia este descoperirea lui Dumnezeu cu privire la planul și țintele Sale față de familia omenească. Orice lucru ce este de neapărată necesitate pentru mântuirea omului este cuprins în această descoperire. Credința în existența unui Dumnezeu viu și personal este însăși piatra fundamentală pe care se sprijină planul de mântuire a unei lumi pierdute, sau a unui suflet pierdut. „Cel care vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este”. Acest puternic stăp al credinței, care acum începe să se clatine și care este tăgăduit pe față de o parte din omenire, este declarația dela începutul revelației lui Dumnezeu față de om: „La început, Dumnezeu”.

2. De unde rezultă că Dumnezeu, Tatăl, nu a fost singur la creație? Vers. 2, 3, 26.

Notă.— „Stăpânitorul Universului nu a fost singur la săvârșirea lucrării Sale. El a avut un tovarăș, un conlucrător care putea să aprecieze planurile Sale, și putea să se împărtășească de bucuria Sa făcând fericite pe ființele create. La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Hristos, Cuvântul, Fiul unu născut al lui Dumnezeu era una cu Tatăl cerească — una în natură, în caracter, în plan. — singura ființă care putea lua parte la toate staturile și planurile lui Dumnezeu”. — „Patriarhi și Profeti”, p. 34.

De studiat Luni

3. Cât de mult poate mintea omenească să afle despre natura dumnezeirii? Isa. 40, 28.

Notă.— „Natura Spiritului Sfânt este o taină. Oamenii nu pot să o explice, fiindcă Domnul nu le-a descoperit-o. Oamenii cu idei felurite pot pune la un loc diferite pasagi din Scripturi și din ele să facă o construcție omenească; dar primirea acestor idei nu va înfructifica biserica. Cu privire la aceste taine, cari sunt prea adânci pentru a putea fi înțelese de mintea omenească, tăcerea este de aur”. — „Faptele Apostolilor”, p. 52.

„Noi nu putem înțelege și aprecia așa cum trebuie descoperirea divină, fără de ajutorul Spiritului prin care a fost dat cuvântul”. — „Mărturiile”, Vol. 5, p. 241.

De studiat Marți

4. Ce fapt face credința să fie primită fără a fi în stare a-l explica? Mat. 1, 18.

Notă.— „Ceea ce s'a întâmplat istoric trebuie să se întâmple experimental. În fiecare dintre noi Isus Hristos trebuie să fie născut prin directă lucrare a Spiritului Sfânt. (Vezi Gal. 4, 1—5.) Aceasta este ce înțelegem prin nașterea din nou; și când El a intrat în așa mă-

sură în inimile noastre, Domnul nostru va deveni Mântuitorul nostru, nu numai de osânda ci și de dragostea și puterea păcatelor noastre". — F. B. Mayer.

5. Ce afirmă apostolul Pavel cu privire la unirea în Hristos a naturii divine cu cea omenească? 1 Tim. 3, 16.

Notă.— „Unirea naturii dumnezeiești cu natura omenească este unul din cele mai mărețe și mai tainice adevăruri, ale planului de mântuire. Despre aceasta vorbește Pavel, când zice: „Și învederat, mare este taina credinței descoperite: Dumnezeu Se făcu cunoscut în trup”. — „Mărturiile”, p. 87.

6. Cât de mult din taina ce încercuie personalitatea Tatălui, a Fiului și a Spiritului Sfânt, este descoperită studiului nostru? Deut. 29, 29.

Notă.— „Descoperirea pe care Dumnezeu a dat-o în Cuvântul Său despre Sine este pentru studiul nostru. Aceasta să o căutăm a o înțelege. Dar dincolo de aceasta nu avem să pătrundem. Minte cea mai iscusită poate să se străduiască până la extenuare în ipotezele cu privire la natura lui Dumnezeu; dar efortul depus va fi fără rod. Această problemă nu a fost lăsată nouă spre rezolvare. Nicio minte omenească nu poate înțelege pe Dumnezeu. Niciun om muritor să nu se încerce a tâlmăci pe Dumnezeu. Nimeni să nu se avânte în meditații asupra naturii Sale. În această privință, tăcerea este înțelepciune. Cel Atotștiutor este mai presus de orice discuție”. — *Idem*, Vol. 8, p. 279.

De studiat Miercuri

7. Ce este arătat a fi „bogăția slavei tainei acesteia”? Col. 1, 27.
8. Ce pregătire deosebită a primit Ghedeon când a fost chemat la conducere? Jud. 6, 34.
9. Cum a fost pregătit Amasai pentru lucrarea sa de apărare a lui David? 1 Cron. 12, 18.

10. Ce este arătat cu privire la experiența lui Zaharia? 2 Cron. 24, 20

De studiat Joi

11. Când Spiritul Sfânt veni ca împlinire a făgăduinței, a cui prezență spirituală aduse El ucenicilor? Ioan 14, 18.

Notă.— „Prin Spirit locuște Hristos în noi; și Spiritul lui Dumnezeu, primit în inimă prin credință, este începutul vieții veșnice”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 388.

„Insuși Hristos ne-a atras atenția asupra creșterii din lumea vegetală ca o ilustrare a lucrării Spiritului Său în susținerea vieții spirituale. Sucul vieții, suindu-se din rădăcină, se împrăstie în ramuri, întreținând creșterea și producând flori și roade. Tot astfel puterea dătătoare de viață a Spiritului Sfânt, venind dela Mântuitorul, schimbă sufletul, înnoiește idealurile și dorințele, și aduce cugetele în ascultare de voința lui Dumnezeu, făcând în stare pe primitor să aducă roadele prețioase ale faptelor sfinte”. — „Faptele Apostolilor”, p. 284.

12. Ce lucrare fusese însărcinat Spiritul Sfânt să facă? Ioan 16, 13—15.

Notă.— „În ziua de Rusalii se cobori și Mângâietorul făgăduit, și puterea de sus a fost dată, iar sufletele credincioșilor au fost sguđuite de conștienta prezență a Domnului lor înălțat”. — „Marea Luptă”, p. 351.

„Rusalii le aduse lor lumină cerească. Adevărurile pe cari nu le putuseră înțelege câtă vreme Hristos fusese cu ei, acum le erau descoperite. Cu o credință și o asigurare pe care ei nu o cunoscuseră nicidecum înainte, ei au primit învățăturile Cuvântului Sfânt. Pentru ei nu mai era o chestiune de credință faptul că Hristos era Fiul lui Dumnezeu. Ei știau că deși îmbrăcat în trup omeneș, El era în adevăr Mesia, și ei spuseră această experiență a lor în lume cu o încredere care dădea cu sine convingerea că Dumnezeu era cu ei”. — „Faptele Apostolilor”, pp. 45, 46.

De studiat Vineri: REPETIȚIA

LECȚIUNI PENTRU COPII

FAPTELE APOSTOLILOR

Lecțiunea 1 — 7 Octombrie, 1944

Pavel părăsește Damascul — Lucrarea lui Petru

Textul biblic: Fapte 9, 23—43.

De memorizat: „Cel ce ne prigonea odinioară, acum propovăduiește credința pe care căuta s'o nimicească odinioară”. Gal. 1, 23.

1. După ce Saul se întoarse la Dumnezeu, începu să predice pe Isus cu mare zel. Iudeii rămăseră foarte surprinși când îl auziră. Ei se întrebau unul pe altul dacă nu este acesta bărbatul care venise la Damasc ca să lege pe aceia cari credeau în Isus, să-i ducă la Ierusalim și să-i arunce în temniță. Saul le povesti experiențele pe cari le avusese în drum spre Damasc și motivul pentru care acum crede în Isus. În timp ce unii vedeau că el vestește adevărul, mirarea altora se schimbă într-o ură asemănătoare cu aceea pe care Iudeii o avuseseră față de Isus.

2. Pentru ca să-și scape viața, Saul trebui să fugă din Damasc. El se retrase într'un ținut pustiu numit Arabia, unde rămase multă vreme cercetând Scripturile și rugându-se stăruitor lui Dumnezeu ca să-i dea o mai bună pregătire pentru lucrarea Sa. Dumnezeu îi ascultă rugăciunile, și îl înzestră cu multă înțelepciune și har dela Sine.

3. După un timp Saul se întoarse la Damasc și predica cu o mare putere. Pe vremea aceea Damascul era un oraș foarte mare, și mulți Iudei locuiau acolo. Iudeii își astupau mânioși urechile în fața Evangheliei, și „sau sfătuit să-l omoare. Dar într-o noapte ucenicii l-au luat și l-au coborît prin zid, dându-l jos într-o coșniță”. Scriind despre aceasta mai târziu, Pavel spunea că dregătorul împăratului încerca să-l prindă, „dar am fost dat jos pe o fereastră într-o coșniță prin zid, și am scăpat din mâinile lor”. Apucând pe căi singuratic, Saul scăpă, și porni la drum înapoi spre Ierusalim.

4. Dar calea nu-i părea așa de tristă, pentru că Saul avea cu el o pază mai bună acum decât atunci când tot pe calea aceasta era în drum spre Damasc. Ghiciri

care era aceasta? Acum Saul se schimbase! Atunci inima sa era plină de ură împotriva lui Isus și a urmașilor Săi, dar acum el iubea pe Isus ca Mântuitor al său, și socotea pe urmașii Săi ca frați ai lui. El se gândea cu bucurie la momentul când va întâmpina în Ierusalim pe ucenicii pe cari odată îi persecutasese.

Când ajunse la Ierusalim Saul rămase foarte desamăgit. El căută „să se lipească de ucenici; dar toți se temeau de el, căci nu puteau să creadă că este ucenic”. Totuși Barnaba, l-a luat cu el, l-a dus la apostoli și le-a istorisit cum, pe drum, Saul văzuse pe Domnul „care i-a vorbit, și cum în Damasc propovăduise cu îndrăzneală în Numele lui Isus”. Vă aduceți aminte de Barnaba? El era acela care își vânduse țarina și dăduse banii apostolilor pentru ajutorarea săracilor din Ierusalim.

Timp de cincisprezece zile Saul rămase cu ucenicii în Ierusalim, locuind cu Petru. Cu siguranță că el a aflat de-a ei lucrurile pe cari le făcuse Isus când era pe pământ, și încercase să facă și pe vechii săi prieteni să asculte de Evanghelie. Dar vrăjmașii lui Isus erau acum și vrăjmașii săi, și căutau un prilej ca să-l omoare. Ucenicii îl dușeră în ascuns la Cezarea, o cetate care era așezată lângă mare, de unde el luă o corabie și se duse la vechea sa locuință din Tars. După aceasta Iudeii încetară de a mai persecuta pe ucenici pentru un timp, și biserica se bucură de un timp de liniște.

Apostolul Petru predica întâiu într'un loc și apoi într'altul. Odată ajunse într'un mic orășel numit Lida, la depărtare de o zi de Ierusalim. „Acolo a găsit un om, anume Enea, care zăcea de opt ani în pat. „Enea”, i-a zis Petru, „Isus Hristos te vindecă: scoală-te, și fă-ți patul”. Și Enea s'a sculat îndată. Toți locuitorii din Lida și din Saron, l-au văzut și s'au întors la Domnul”.

La vreo cincisprezece kilometri departe de Lida, pe tărmlul stâncos al mării, era orășelul Iope. „In Iope era o ucenică numită Tabita, nume, care în talmăcire se zice Dorca. Ea făcea o multime de fapte bune și milostenii. In vremea aceea, s'a îmbolnăvit și a murit. După ce au scădat-o, au pus-o într'o odaie de sus.

„Fiindcă Lida era aproape de Iope, ucenicii, când au auzit că Petru este acolo, au trimis doi oameni la el, să-l roage: Nu pregeta să vii până la noi. Petru s'a sculat și a plecat împreună cu ei. Când a sosit, l-au dus în odaia de sus. Toate văduvele l-au înconjurat plângând, și i-au arătat hainele și cămășile pe cari le făcea Dorca pe când era cu ele.

„Petru a scos pe toată lumea afară, a îngenunchiat, și s'a rugat; apoi, s'a întors spre trup, și a zis: „Tabita, scoală-te!” Ea a deschis ochii și, când a văzut pe Petru, a stătut în capul oaselor. El i-a dat mâna, și a ridicat-o în sus. A chemat îndată pe sfinți și pe văduve, și le-a pus-o înaintea viei.

„Minunea aceasta a fost cunoscută în toată cetatea Iope, și multi au crezut în Domnul. Petru a rămas multe zile în Iope la un tăbăcar, numit Simon”.

Modul cum Petru aduse la viață pe Tabita era la fel cu cel al lui Isus când aduse la viață pe fetița de doisprezece ani a lui Iair. Petru „le-a pus-o înaintea viei”, așa cum făcea și Isus. Petru porunci Tabitei să se scoale, după cum și Isus poruncise fetiței când se scoale. Isus apucă mâna fetiței înainte de a veni la viață. Petru apucă mâna Tabitei spre a-i da ajutor să se ridice după ce fu înviațat. Ori de câte ori cetim despre o astfel de minune, ne gândim la timpul acela când toți cei ce sunt în mormintele lor vor auzi glasul lui Isus chemându-i afară, și ei vor fi înviați din morți.

Lección 2 — 14 Octombrie, 1944

Corneliu și Petru

Textul biblic: Fapte 10, 1—23.

De memorizat: „Rugăciunile și milosteniile tale s'au

suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele”. Fapte 10, 4.

In cetatea Cezarea, pe tărmlul mării, erau stabiliți mulți soldați romani. Aceștia erau împărțiți în două cete, sau grupe, de câte o sută fiecare. Căpitanul fiecărei grupe era numit sutas. Unul dintre aceștia se numea Corneliu și avea în grupa sa o sută de Italiani. Din cauza aceasta compania sa purta numele de „Italiana”.

Corneliu era un bărbat evlavios și „temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa lui”. El nu era iudeu și fusese crescut ca păgân, dar aflase ceva despre adevăratul Dumnezeu și căutase să l se închine, părăsind închinarea la idoli. Corneliu avea o inimă miloasă, deoarece avea milă de săraci și le dădea mult ajutor.

Intr'o după amiază cam pe la ora trei când Corneliu era la rugăciune, văzu „pe un înger al lui Dumnezeu că a intrat la el, și i-a zis: „Corneliu! Corneliu s'a uitat tîntă la el, și s'a înfricoșat, și a răspuns: „Ce este, Doamne?” Ingerul răspunse, zicând: „Rugăciunile și milosteniile tale s'au suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele. Trimete acum niște oameni la Iope, și chiamă pe Simon, zis și Petru. El găzduiește la un om, numit Simon tăbăcarul, a cărui casă este lângă mare: acela îți va spune ce trebuie să faci”. Ingerul i-a dat îndrumări foarte precise. El îi arătă chiar lucrul pe care îl făcea omul acela la care locuia Petru. Domnul ne cunoaște foarte bine pe fiecare din noi. El cunoaște numele și adresa fiecăruia.

Ca un bun ostaș, Corneliu ascultă numaidecât și se conformă în toate. „Cum a plecat îngerul care vorbea cu el, Corneliu a chemat două din slugile sale, și un ostaș cucernic din acela cari-i s'auieau în tot timpul; și după ce le-a istorisit totul, i-a trimis la Iope”.

Nu trebuie să fim surprinși dacă aflăm că și Petru primea instrucțiuni de la Domnul; atunci când Dumnezeu trimete pe o persoană la cineva după ajutor. El pregătește și pe acela ca să dea ajutorul. Diferitele părți din planul Său se potrivesc când sunt puse alături.

A doua zi, pe când slugile lui Corneliu se apropiau de Iope, Petru urea scările din afară ale casei lui Simon pe acoperișul neted unde era liniște. El dorea să fie singur spre a se ruga. Aceasta avea loc cam pe la amiază, și lui Petru i se făcu foame. Pe când se pregătea să meargă la masă, se petrecu un lucru ciudat. Petru nu mai văzu lucrurile din jurul lui, dar în schimb văzu „cerul deschis, și un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, scoborându-se și slobozându-se în jos pe pământ. In ea se aflau tot felul de dobitoace cu patru picioare și tărtoare de pe pământ și păsările cerului. Și un glas i-a zis: „Petre, scoală-te, taie și mănâncă”.

Cu toate că Petru era foarte flămând, nici prin gând nu-i trecea să mănânce ceva din aceste lucruri pe cari totdeauna le socotea necurate. De aceea el răspunse: „Nicidecum, Doamne... căci niciodată n'am mâncat ceva spurcat sau necurat”. Și glasul i-a zis iarăși a doua oară: „Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat”. Lucrul acesta s'a făcut de trei ori, și îndată după aceea vasul a fost ridicat iarăși la cer”.

Petru era foarte turburat de viziunea aceasta. El își da seama că Domnul dorea să-i dea o învățătură pe care el n'o pricepea. In timp ce se gândea la ea, „iată că, oamenii trimisei de Corneliu, întrebând de casa lui Simon, au stătut la poartă, și au întrebat cu glas tare dacă Simon, zis și Petru, găzduiește acolo”.

Duhul Sfânt zise lui Petru: „Iată că te caută trei oameni: scoală-te, pogorâ-te, și du-te cu ei, fără șovăire, căci Eu i-am trimis”. Petru deci s'a pogorit, și a zis oamenilor acelora: „Eu sunt acela, pe care-l căutați; ce pricină vă aduce?”

Ei au răspuns: „Sutasul Corneliu, om drept și temător de Dumnezeu și vorbit de bine de tot neamul Iudeilor, a fost înștiințat de Dumnezeu printr'un înger sfânt,

să te cheme în casa lui, și să audă cuvintele pe cari i le vei spune". Petru știa că chiar Iudeii din Ierusalim cari credeau în Isus l-ar fi învinovățit dacă ar fi mers în casa unui păgân, pentru că ei priveau cu dispreț pe cei cari erau de alt neam și n'ar fi voit să aibă nimic de a face cu ei.

Dar Petru simțea că trebuie să asculte de cuvintele Duhului Sfânt. De aceea el invită pe cei trei oameni înlăuntru, și ei găzduiră oăi peste noapte. A doua zi de dimineață plecă împreună cu ei spre Cezarea, luând cu el pe șase dintre frații iudei din Iope ca să fie martori la tot ce se va zice și se va face.

Vedenia feței de masă cu animalele pe care le avea în ea nu avea de scop să învețe pe Petru despre ceea ce trebuie să mănânce. Petru trebuia să învețe a nu disprețui pe neamuri, să ducă Evanghelia neamuri'or, pentru că Isus murise și pentru ele ca și pentru Iudei. Primirea lui Isus de către Corneliu, un roman, ar fi fost o chestiune foarte importantă pentru vremea aceea, și ar fi dat o învățătură atât iudeilor cât și neamurilor.

Lecțiunea 3 — 21 Octombrie, 1944

Evanghelia la neamuri

Textul biblic : Fapte 10, 24—48.

De memorizat : „In adevăr, că Dumnezeu nu este părtinitor". Fapte 10, 34.

Petru împreună cu cei șase frați din Iope au mers cu trimeșii lui Corneliu la Cezarea. Au călătorit o zi întreagă. În după amiaza zilei următoare ajunseră în cetatea aceea. „Corneliu îi aștepta cu rudele și prietenii de aproape, pe cari-i chemase. Sutașul roman era așa de sigur că Dumnezeu îl conduce și că Petru avea să vină, că invită pe prieteni și rude acasă la sine pentru ca și ei să poată auzi vestea cea bună a mântuirii.

În ținutul acela era obiceiul de a se pleca la picioarele unui prinț sau a unui mare guvernator. Corneliu nu socotea pe Petru ca un vizitator de rând, ci ca pe unul trimis la el de marele Dumnezeu al cerului. „Când era să intre Petru, Corneliu, care-i ieșise înainte, s'a aruncat la picioarele lui, și i s'a închinat". Petru se trase înapoi îngrozit de fapta aceasta a sutașului, pentru că știa că lui nu trebuie să i se închine, astfel că se plecă la pământ și ridică pe sutaș, zicându-i : „Scoală-te, și eu sunt om!" Și vorbind cu el, a intrat în casă, și a găsit adunați pe mulți".

Când Petru fu introdus la prietenii lui Corneliu, zise: „Știți că nu este îngăduit de Lege unui Iudeu să se însotească împreună cu unul de alt neam, sau să vină la el; dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat. De aceea am venit fără cârtire când m'ați chemat; vă întreb dar, cu ce gând ați trimis după mine?"

Cuvintele lui Petru arată lămurit că el înțelesese însemnătatea viziunii de pe acoperișul casei. Acum știa că trebuie să jubească nu numai pe Iudei, ci pe toți oamenii, ca și Isus. Niciodată mai înainte nu pricepuse el iubirea Mântuitorului față de toți oamenii și că El își dăduse vieța pentru oricine.

Ca răspuns la întrebarea lui Petru, anume pentru ce îl chemase, Corneliu povesti că un înger îmbrăcat în veșminte strălucitoare i se arătase și îi spusese să cheme pe Petru. Pe lângă aceasta îi mai făcuse cunoscut și locul exact unde se găsea Petru. Apoi zise: „Am trimis îndată la tine și bine ai făcut că ai venit. Acum dar, toți suntem înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui".

„Atunci Petru a început să vorbească, și a zis: „In adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El, și lucrează neprihănit este primit de El". Apoi Petru începu să le spună că de sigur și ei auzise că Isus S'a născut într'un staul, și că după ce S'a făcut mare, a fost botezat de Ioan și a început să predice.

Petru putea să le povestească ceea ce însuși văzuse, pentru că el fusese cu Isus ori de câte ori era gata să facă un bine ori să vindece pe vreun bolnav. El le spuse că Isus este Fiul lui Dumnezeu și cum Iudeii îl pironise pe cruce; cum fusese în mormânt; și cum după trei zile Dumnezeu îl înviase dintre morți, și că el împreună cu ceilalți apostoli L-au văzut, au vorbit cu El, și au mâncat cu El după ce înviase din morți.

Apoi Petru le arătă ceea ce scrisese profeții că are să facă Fiul lui Dumnezeu, și le dovedi că Isus este Acela pe care îl așteptau și că tuturor cari vor crede în El, li se vor ierta păcatele. Această veste a Evangheliei aduse mare bucurie lui Corneliu și prietenilor săi.

„Pe când rostea Petru cuvintele acestea, s'a pogorît Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Iudeii cari veniră cu Petru din Iope au rămas foarte uimiți „când au văzut că darul Duhului Sfânt s'a vărsat și peste Neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărirind pe Dumnezeu". În ziua de Rusalii, când Duhul Sfânt veni asupra apostolilor, ei puteau să vestească Evanghelia în limbi pe cari nu le învățase niciodată. Acum și acești credincioși dintre neamuri primiră aceeași binecuvântare.

Când Petru văzu că Dumnezeu aduce pe acești credincioși dintre neamuri la aceeași experiență pe care o dăduse iudeilor, zise: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați toți aceștia, cari au primit Duhul Sfânt ca și noi?" Și a poruncit să fie botezați toți în Numele Domnului Isus Hristos".

Cei din Cezarea l-au rugat atunci pe Petru să mai rămână împreună cu ei câțva timp, lucru pe care Petru l-a și făcut. Dela acest început, s'a făcut o mare lucrare în această cetate păgână, și mulți au fost aduși la picioarele lui Isus. Astăzi sunt în această lume întunecată de păcat o mulțime de suflete prețioase la cari Domnul conduce pe trimeșii Săi, așa cum El conduse pe Petru din Iope la Corneliu în Cezarea.

Lecțiunea 4 — 28 Octombrie, 1944

Petru povestește experiențele sale — Evanghelia ajunge la Antiohia

Textul biblic : Fapte 11.

De memorizat : „Mâna Domnului era cu ei, și un mare număr de oameni au crezut și s'au întors la Domnul". Fapte 11, 21.

Cu toate că Ierusalimul era la o depărtare de 80 sau 90 de kilometri de Cezarea, ucenicii auziră numaidecât că unii dintre neamuri din cetatea păgână auzise despre Isus și credeau în El. Totuși, aceasta nu le făcea plăcere, și credeau că Petru făcuse un lucru rău vizitând pe Corneliu, și mâncând împreună cu neamurile. Ei se simțeau tot ca și Petru mai înainte, când avu viziunea de pe acoperișul casei, și aveau nevoie de mai multă iubire în inimile lor, ca să poată iubi pe oricine din orice neam.

Când Petru se înapoie la Ierusalim, frații de aci îl învinovățiră de ceea ce făcuse. Spre a-i face să înțeleagă, Petru o luă dela început, și le istorisi întreaga poveste: cum era în Iope și se ruga; cum văzu fața de masă cu animale, păsări și țărătoare de tot felul; cum auzi glasul, zicând: „Petre, scoală-te, taie și mănâncă"; cum el răspunsese: „Nicidecum, Doamne, căci niciodată n'am mâncat ceva spurcat sau necurat".

Apoi le povesti cum au venit trei oameni dela Corneliu ca să-l cheme, și Duhul Sfânt l-a îndemnat să meargă. El arătă spre cei șase frați iudei din Iope, și spuse că mersese cu ei; le spusese că Corneliu fusese vizitat de un înger, care zisese: „Trimete acum niște oameni la Iope, și cheamă pe Simon, zis și Petru, care-ți va spune cuvintele prin cari vei fi mântuit tu și toată casa ta", și cum Duhul Sfânt veni asupra neamurilor în timp ce le predica.

Atunci Petru zise: „Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar, ca și nouă, cari am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?” Când au auzit toate aceste lucruri, ucenicii și credincioșii nu puteau să-l mai învinuiască și începură să mărească pe Dumnezeu, zicând: „Dumnezeu a dat deci și neamurilor pocăință, ca să albe vieța”.

Biserica din Ierusalim era în mare strâmtorare, pentru că mai marii preoților și conducătorii iudeilor căutau să omoare pe toți cei ce credeau în Isus. Pentru a-și scăpa viața, mulți fugiră din Ierusalim și se dușeră în alte cetăți. Unii „au ajuns până în Fenicia, în Cipru și în Antiohia, și propovăduiau Cuvântul numai iudeilor”.

Unii dintre acești bărbați cari erau răspândiți pretutindeni veniră din insula Cipru și din cetatea Cirena din Africa. Când ajunseră la Antiohia, „au vorbit și Grecilor (Neamurilor) și le-au propovăduit Evanghelia Domnului Isus. Mâna Domnului era cu ei, și un mare număr de oameni au crezut și s'au întors la Domnul”.

„Vestea despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim, și au trimis pe Barnaba până la Antiohia. Când a ajuns el, și a văzut harul lui Dumnezeu, s'a bucurat, și i-a îndemnat pe toți să rămână cu inima hotărâtă a lipiți de Domnul”.

Lucrarea din Antiohia creșcu așa de repede încât Barnaba simți nevoia de ajutor. Cine altul s'ar fi potrivit mai bine în locul acesta decât Saul, bărbat pe

care Dumnezeu îl pregătise în mod deosebit spre a vesti Evanghelia neamurilor? Barnaba se gândi la el, și plecă la Tars, vreo doisprezece kilometri depărtare, ca să-l caute. Cu câțva timp mai înainte, Saul fugise, la vechea sa locuință din Tars ca să scape de Iudeii din Ierusalim.

Când Barnaba găsi pe Saul, „l-a adus la Antiohia. Un an întreg au luat parte la adunările Bisericii, și au învățat pe mulți oameni”. Aci în Antiohia urmașii lui Hristos au fost numiți pentru prima dată creștini, și toți cei cari cred în El poartă până în ziua de astăzi acest frumos nume.

Cam în vremea aceasta au venit niște profeți dela Ierusalim la Antiohia, și unul cu numele de Agab te spuse, prin Duhul Sfânt, că avea să vină o mare foamete. Foametea veni, și timp de trei ani n'a crescut nimic, și oamenii săraci au avut mult de suferit din cauză că nu aveau ce să mănânce. „Ucenicii au hotărât să trimeată, fiecare după puterea lui, un ajutor fraților, cari locuiau în Iudea, ceea ce au și făcut, și au trimis acest ajutor la presbiteri prin mâna lui Barnaba și a lui Saul”.

Pilda credincioșilor din acele zile de a trimite ajutor celor cari sunt în lipsă poate să fie urmată cu succes și în zilele noastre. Sunt mulți, chiar și copii, cari suferă din lipsă de hrană, îmbrăcăminte și adăpost. Mulți dintre noi avem mai mult decât ne trebuie. De ce n'am face parte și altora din ceea ce avem noi?

(Urmare dela pag. 8)

face cunoscut la timp, pe măsură ce lucrul va înainta.

Deasemenea facem cunoscut tuturor că Gimnaziul Industrial de fete din București, păsește acum în al patrulea an de existență și funcționare, fără nici o întrerupere. E o minune dela Dumnezeu cum această mică cetate a scăpat ne doborâtă. Anul acesta școlar primește înscrieri pentru toate clasele, adică I-a, II-a, III-a, IV-a. Pentru clasa II-a primește pe elevele cari au făcut un an și apoi n'au mai putut veni, cum și pe cele ce au făcut o clasă secundară la alte școli, și acum doresc să urmeze mai departe aci. Cu un examen de diferență, se pot primi eleve dela alte școli și în clasa III-a, pe lângă cele ce au absolvit clasa II-a la Gimnaziul nostru.

Toți tinerii și tinerele cari au în inimă dorul de a participa la cursurile din acest an la școlile dela Brașov vor face bine dacă își vor începe pregătirile de pe acum, și ne vor face cunoscut aceasta prin o carte poștală, aci la Uniune, str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu, Nr. 116, București IV, pentru a-i ține la curent. Pentru Gimnaziul de fete se vor adresa la aceeași adresă înșă la Gimnaziul de fete.

Deasemenea frații profesori sunt rugați „să-și ascute instrumentele” și să dea bune îndrumări tinerilor cu cari vin în contact.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, cântarea Institutului nostru va căpăta acum un sens nou, și va fi așa cum spune ea:

„Si când nici prin gând nu-ți trece
Cântă'n cor studenții iar”.

Sus inimile iubiți tineri, Dumnezeu v'a rezer-

vat o parte însemnată de lucru pentru timpul acesta!

Victor Diaconescu

P. S.

Anunțăm pe cei ce frecventează școlile publice că, Ministerul Culturii Naționale a aprobat ca fii membrilor asociațiilor religioase să fie primiți în școli și înscriși, fără a li se mai cere certificatul de botez. În acest sens s'a dat dispozițiuni inspectoratelor școlare cu No. 119.583/8 1944 — care la rândul lor, au comunicat tuturor școalelor din regiune.

STRAJA DIMINEȚII

PRIVILEGIUL RUGĂCIUNII

Octombrie (31 zile)

Chemarea la rugăciune

Duminică 1: 1 Tes. 5, 18; Luni 2: Luca 21, 36; Marți 3: 1 Petru 4, 7; Miercuri 4: 1 Tim. 2, 8; Joi 5: Ps. 50, 15; Vineri 6: Filip. 4, 6; Sâmbătă 7: Marcu 14, 38.

Elementele rugăciunii biruitoare

Duminică 8: Ier. 29, 13; Luni 9: Rom. 12, 12; Marți 10: Marcu 11, 24; Miercuri 11: Procv. 28, 9; Joi 12: 1 Ioan 3, 22; Vineri 13: Ps. 66, 18; Sâmbătă 14: 1 Ioan 5, 14.

Pentru ce să ne rugăm

Duminică 15: Ioan 17, 15; Luni 16: Mat. 26, 41; Marți 17: Mat. 5, 44; Miercuri 18: Mat. 9, 37, 38; Joi 19: Col. 4, 3; Vineri 20: Mat. 6, 9—13; Sâmbătă 21: 1 Tim. 2, 1—3.

Făgăduințe pentru cei ce se roagă

Duminică 22: Isaia 65, 24; Luni 23: Ioan 14, 13, 14; Marți 24: Ps. 91, 15; Miercuri 25: Iov 33, 26; Joi 26: Ps. 18, 3; Vineri 27: Ier. 33, 3; Sâmbătă 28: Ier. 29, 12.

Mai multe făgăduințe

Duminică 29: Zah. 10, 1; Luni 30: Mat. 7, 7; Marți 31: 1 Tes. 5, 17.